

Arrest

nr. 107 908 van 1 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE MAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 12 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 30 mei 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.4. Na beroep tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 25 september 2012 (RvV 25 september 2012, nr. X).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 2 oktober 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 2 april 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 4 april 2013 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.04.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.01.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 25.04.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 25.05.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 28.09.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 02.04.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een brief (dd. 18.03.2013) van een advocaat in Bangladesh, A.(...) A.(...), naar voren brengt, alsook een vonnis van de rechtbank (dd. 22.01.2013) aanbrengt; betrokkene tevens in het bezit is van de enveloppe waarin hij deze documenten zou ontvangen hebben; echter dient opgemerkt te worden dat er reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties werd vastgesteld dat betrokkene zijn identiteit niet kon aantonen; hij immers geen identiteitsdocument met foto, als een identiteitskaart of paspoort, naar voren bracht; er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de door betrokkene aangehaalde vrees voor vervolging; de door betrokkene aangebrachte documenten bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene immers niet kan aantonen dat deze documenten wel degelijk naar hem persoonlijk zouden refereren; betrokkene tenslotte stelt dat hij van zijn vrouw vernomen heeft dat ze onder druk gezet wordt door de Awami League; ook zijn stiefbroers voor problemen zorgen; deze laatste immers samenwerken met de Awami League en ook zijn gezin lastig vallen; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 04.06.2012 en 08.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging en de bevoegdheid van de Raad

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. *In fine* vraagt verzoeker om hem als vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en om in ondergeschikte orde de in overwegingname van de asielaanvraag te bevelen.

2.3. De Raad wijst erop dat tegen de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag enkel het in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde annulatieberoep openstaat, waardoor de Raad niet bevoegd is om verzoeker als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, noch om het bestuur te bevelen de asielaanvraag in overweging te nemen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist.

In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 8, §1 K.B. nr. 24 en de Wet dd. 29 juli 1991 Motivering Bestuurshandelingen”. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Ten onrechte meent DVZ dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn. Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen) (M. LEMMENS en J. ROGGEN, “De hervorming van de asielprocedure anno 2006, een verbetering van de rechtspositie?”, T. Vreemd. 2007, 12). Zo oordeelde de Raad van State dat wanneer een verklaring of stuk echter een vervolgingsfeit bevat dat dateert van na de eindbeslissing in de vorige asielprocedure, minstens pas nadien ter kennis is gekomen, dan wordt dit wel als een nieuw element beschouwd (RvS nr. 160.322, 20 juni 2006, T. Vreemd. 2006, 412).

In dat kader kan verwezen worden naar de brief dd. 18.03.2013 van de advocaat van verzoeker en naar het vonnis dd. 22.01.2013 waarin verzoeker veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 12 jaar en een omvangrijke boete. Gelet op voorgaande definitie van “nieuwe elementen” moeten deze documenten ontegensprekelijk als “nieuwe elementen” beschouwd worden. Het betreft immers documenten die dateren van na de eindbeslissing in de vorige asielprocedure. Het gaat derhalve niet op om dit nieuw bijgebracht bewijsmateriaal als pour les besoins de la cause af te wijzen zonder overigens enige onderbouwing. Een onderzoek ten gronde in de vorm van een verhoor voor het CGVS dient uitsluitend te bieden over de bewijswaarde van deze aangebrachte documenten.

Ten overvloede merkt verzoeker op dat uit de negatieve beslissing van het CGVS inzake de eerste asielaanvraag blijkt dat er geenszins ingegaan is op enige aangebrachte documentatie zodat moet blijken dat de in casu geviseerde documenten wel degelijk nieuwe gegevens vormen.

Het DVZ stelt verder dat: “betrokkene (...) niet kan aantonen dat deze documenten wel degelijk naar hem persoonlijk zouden refereren”. Dit kan echter op ernstige wijze betwist worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de bijgebrachte documentatie afkomstig is van objectieve derden (advocaat, rechtbank). Er is geen enkele reden om aan te nemen dat deze derden een foute voorstelling van zaken zouden geven. Het is daarom vereist om deze documenten verder te onderzoeken, hetgeen mogelijk is tijdens een interview over de grond van de zaak voor het CGVS. Daarbij kan een vertaling uitwijzen dat de documenten wel degelijk verzoeker betreffen. De bewering van het DVZ dat betrokkene niet kan aantonen dat deze documenten naar hem persoonlijk zouden refereren, zonder dat er zelf enige moeite wordt gedaan om deze documenten nader te bekijken, kan

niet door de beugel.

Daarenboven maakt ook het gegeven dat deze documenten verstuurd werden naar verzoeker (zie de vermelde naam op de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd (stuk 3)), het zeer waarschijnlijk dat de inhoud (en dus de nieuwe documenten) wel degelijk betrekking heeft op verzoeker. Ook om deze reden is het dan ook aan te raden dit verder te onderzoeken via een interview bij het CGVS.

Er dient tot slot te worden vastgesteld dat een beslissing waarbij aan een persoon ter kennis wordt gebracht dat zijn aanvraag tot asiel werd geweigerd, ontegensprekelijk een bestuurshandeling vormt. Onder een bestuurshandeling wordt verstaan, een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden. Als dusdanig valt deze beslissing onder de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de Motivering van Bestuurshandelingen (cfr. artikel 1 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Vanaf de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen moeten alle beslissingen met individuele draagwijdte formeel worden gemotiveerd, d.w.z. dat de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen. Luidens artikel 3 van de Wet moet de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet bovendien afdoende zijn.

Gelet op voormelde is er aldus geen uitdrukkelijke motivering en - a fortiori - geen afdoende motivering, zoals nochtans vereist wordt door de Wet d.d. 29 juli 1991.

Op grond van de voormelde schendingen van artikel 8, §1 K.B. nr. 24 en de Wet dd. 29 juli 1991 Motivering Bestuurshandelingen dient te worden besloten tot de volstrekte nietigheid van de beslissing d.d. 4 april 2013.

Om al deze redenen is het duidelijk dat verzoeker nieuwe gegevens heeft bijgebracht die het asielaanvraag kunnen staven, minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming kunnen toelaten. Het is dan ook niet meer dan logisch dat deze nieuwe elementen ten gronde onderzocht worden en dit door middel van een interview bij het CGVS. Daartoe dient de beslissing van het DVZ dd. 4 april 2013 inzake de niet inoverwegingneming van deze elementen te worden geannuleerd."

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de door hem bij zijn tweede asielaanvraag neergelegde stukken.

4.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van "artikel 8, §1 K.B. nr. 24". Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze het hierboven vermelde artikel uit het "K.B. nr. 24" geschonden zou zijn. Ten overvloede merkt de Raad op dat, in zoverre verzoeker zou doelen op artikel 8 van koninklijk besluit nr. 24 van 29 december 1992 met betrekking tot de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde, niet kan worden ingezien op welke wijze dit relevant zou zijn voor de beoordeling van de wettigheid van de *in casu* bestreden beslissing.

4.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.4. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag van 2 april 2013 volgende documenten neerlegde: een brief daterend van 18 maart 2013 van zijn advocaat A. A., een vonnis van 22 januari 2013 en een enveloppe met datum van 23 maart 2013. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 4 april 2013 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende:

“Heeft U nieuwe documenten / elementen ter staving van uw 2de ?

ja,

- een brief dd 18.03.2013 van mijn advocaat in BD (A.(...) A.(...)) gericht aan betrokkene.

inhoud brief: er is een vonnis (naar aanleiding van valse beschuldigingen - illegaal wapenbezit en drugs) tegen betrokkene dd 22.01.2013. Betrokkene is lid van Jamate-l-Islam. Deze zaak werd beïnvloed door

Awami League. Leden van JI worden valselijk beschuldigd door de regering die nu aan de macht is. Gezien de actuele situatie in BD wordt betrokkene aangeraden niet terug te keren naar BD.

Betrokkene zal bij aankomst in BD onmiddellijk gearresteerd worden. Vrouw betrokkene heeft ook problemen in BD . (ingehouden)

straf: 12 jaar gevangenis en 50.000 taka boete.

- vonnis dd 22.01.2013 naar aanleiding van valse beschuldigingen (Golapgonj PS case no 48042011-dd.01.04.2011 / GIR no 104/2011, Charge Sheet no 128/2011 / Sp. Tr. Case no: 481, Article 7/8 arms and narcotic control act) - illegaal wapenbezit en drugs (in totaal 10 bladzijden) door rechter D.(...) H.(...) P.(...), Special Tribunal Judge, Special Tribunal Sylhet. (ingehouden)

straf: 12 jaar gevangenis en 50.000 taka boete.

Hoe heeft u deze documenten verkregen?

Mijn advocaat (A.(...) A.(...)) heeft ze opgestuurd. Ik kreeg ze via post. (zie enveloppe Fedex)

Wenst U verder nog iets toe te voegen?

Ik had gisteren nog telefonisch contact met mijn vrouw. Ik heb 3 kinderen. Ze worden onder druk gezet door AL. Ook mijn stiefbroers (Z.(...) H.(...) en M.(...) H.(...)) zorgen voor problemen. Ze werken samen met Awami League en vallen mijn gezin lastig.

Alles wat ik vertel is de waarheid. Ik kan niet terug naar mijn land."

4.7. In de bestreden beslissing werd over de neergelegde documenten en de door verzoeker afgelegde verklaringen het volgende gesteld: *"echter dient opgemerkt te worden dat er reeds gedurende de vorige asielpcedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties werd vastgesteld dat betrokkene zijn identiteit niet kon aantonen; hij immers geen identiteitsdocument met foto, als een identiteitskaart of paspoort, naar voren bracht; er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de door betrokkene aangehaalde vrees voor vervolging; de door betrokkene aangebrachte documenten bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene immers niet kan aantonen dat deze documenten wel degelijk naar hem persoonlijk zouden refereren; betrokkene tenslotte stelt dat hij van zijn vrouw vernomen heeft dat ze onder druk gezet wordt door de Awami League; ook zijn stiefbroers voor problemen zorgen; deze laatste immers samenwerken met de Awami League en ook zijn gezin lastig vallen; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven; (...)"*.

4.8. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, houden nieuwe gegevens zoals in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet enkel in dat deze in de vorige asielpcedure niet konden worden aangebracht. Het is niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het *"nieuwe gegevens"* bevat in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat de door hem bijgebrachte stukken *"ontegensprekelijk"* dienen te worden beschouwd als nieuwe elementen louter en alleen omdat ze dateren van na de eindbeslissing in de vorige asielpcedure.

4.9. De bewijslast dat de bewijsmiddelen *"nieuwe gegevens"* uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door hem bijgebrachte stukken afwijst *"pour les besoins de la cause (...) zonder overigens enige onderbouwing"*. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk motiveert waarom de neergelegde documenten niet als *"nieuwe gegevens"* kunnen worden beschouwd en deze dus niet zomaar afwijst zoals verzoeker voorhoudt. Ook met de stelling dat een onderzoek ten gronde in de vorm van een verhoor voor de commissaris-generaal nodig is, toont verzoeker niet aan dat de thans door hem bijgebrachte stukken *"nieuwe gegevens"* zouden uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet waardoor de asielaanvraag in overweging zou moeten worden genomen. Naar aanleiding van de kritiek van verzoeker dat *"uit de negatieve beslissing van het CGVS inzake de eerste asielaanvraag blijkt dat er geenszins ingegaan is op enige aangebrachte documentatie zodat moet blijken dat de in casu geviseerde documenten wel degelijk nieuwe gegevens vormen"*, merkt de Raad op dat de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van de eerste asielaanvraag thans niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

4.10. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *"ernstige aanwijzingen"* bestaan

voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

4.11. Met betrekking tot de overweging uit de bestreden beslissing dat de neergelegde stukken niet relevant zijn omdat verzoeker “*niet kan aantonen dat deze documenten wel degelijk naar hem persoonlijk zouden refereren*”, oppert verzoeker dat de door hem bijgebrachte documenten afkomstig zijn van objectieve derden en er geen enkele reden is om aan te nemen dat deze derden een foute voorstelling van zaken zouden geven, waardoor het volgens hem vereist is om zijn documenten verder te onderzoeken. Verzoeker weerlegt echter allerm minst de simpele vaststelling dat hij zijn identiteit nooit heeft aangetoond, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat de documenten op hem betrekking zouden hebben. Het feit dat de documenten afkomstig zouden zijn van objectieve derden, vormt hoe dan ook geen bewijs van de identiteit van verzoeker, aangezien hij “*geen identiteitsdocument met foto, als een identiteitskaart of paspoort, naar voren bracht*”. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg rechtsgeldig oordelen dat niet werd aangetoond dat deze documenten op hem betrekking hebben.

4.12. Ook waar verzoeker beweert dat het zeer waarschijnlijk is dat de inhoud van de gegevens wel degelijk op hem betrekking heeft omdat uit de enveloppe blijkt dat de documenten naar hem werden verstuurd, kan hij niet worden bijgetreden. Een enveloppe bewijst immers enkel dat een verzending heeft plaatsgevonden, zonder aanduiding wat er verzonden zou zijn. Uit een enveloppe kan evenin worden besloten dat de inhoud ervan betrekking heeft op de geadresseerde of dat de identiteitsgegevens van de geadresseerde vast zouden komen te staan. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker verder voorhoudt, biedt ook een vertaling van de documenten geen uitsluitel over zijn identiteit. Dat verzoeker daarbij de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt de documenten niet nader te hebben bekeken, blijkt geenszins uit het administratief dossier aangezien alle door hem overgelegde stukken wel degelijk nader werden bekeken. Het betoog van verzoeker is niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van het geheel van de vaststellingen te concluderen dat verzoeker *geen nieuwe gegevens aanbrengt (...) dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

4.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN